

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 262/08-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. septembra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť M. B., B., zastúpeného advokátom Mgr. M. P., Advokátska kancelária, B., vo veci namietaného porušenia základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4 To 17/2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. B. o d m i e t a ako podanú zjavne neoprávnenou osobou.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. mája 2008 doručená sťažnosť M. B., B. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namieta porušenia svojho základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 To 17/2007.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol v postavení poškodeného účastníkom trestného konania vedeného Krajským súdom v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 2 T 2/05. Uznesením z 22. júna 2005 krajský súd rozhodol podľa § 47 ods. 5 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov o účasti poškodených v trestnom konaní tak, že ich do konania nepripustil z dôvodu ohrozenia účelu a rýchleho priebehu trestného konania. Krajský súd rozhodol vo veci prvostupňovým rozsudkom vydaným 8. marca 2006, ktorý nenadobudol právoplatnosť, pretože obžalovaní sa proti nemu odvolali. Sťažovateľ uvádza, že najvyšší súd ako súd odvolací v konaní vedenom pod sp. zn. 4 To 17/2007 do dnešného dňa o podanom odvolaní nerozhodol.

Podľa vyjadrenia sťažovateľa *„Od podania obžaloby Krajskou prokuratúrou v Bratislave dňa 06.11.2003 do dnešného dňa, teda skoro 4 a pol roka, nebolo vo veci právoplatne rozhodnuté. Do právoplatného rozhodnutia súdu vo veci spáchania trestného činu podvodu, sťažovateľ nemôže sa konať o návrhu na náhradu škody spôsobenej obvineným sťažovateľovi. Od dĺžky trvania konania v predmetnej trestnej veci priamo závisí uspokojenie nárokov sťažovateľa na náhradu spôsobenej škody.“*

Sťažovateľ v postupe najvyššieho súdu vidí porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V závere sťažnosti preto sťažovateľ žiada, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:
„Základné právo M. B. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu SR v konaní vedenom pod sp.zn. 4To 17/2007 bolo porušené, súd je povinný konať ďalej bez prieťahov a sťažovateľovi M. B. priznáva finančné zadostučinenie 100.000,-Sk (slovom stotisíc korún slovenských), ktoré mu je Najvyšší súd SR povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Ústavný súd skúmal aj to, či sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou, t. j. fyzickou osobou alebo právnickou osobou, ktorá je nositeľom základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

V konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy môže namietat' porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy len účastník dotknutého súdneho konania.

Z obsahu sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľovi bol uvedený status účastníka – poškodeného, vo vedenom trestnom konaní odobratý uznesením krajského súdu sp. zn. 2 T 2/05 z 22. júna 2005, ktorým ho krajský súd z dôvodu ohrozenia účelu a rýchleho priebehu konania nepripustil do vedeného trestného konania. Z formálno-právneho hľadiska sťažovateľ teda prestal disponovať základnými právami a slobodami zaručenými účastníkovi pre uvedené súdne konanie.

Z toho vyplýva, že sťažovateľ je osobou, ktorá je zjavne neoprávnená na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a preto ústavný súd odmietol jeho sťažnosť už pri predbežnom prerokovaní sťažnosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Nad rámec uvedeného ústavný súd poznamenáva, že v súvislosti s uvedenou trestnou vecou by sťažovateľ mohol uplatniť námietku potencionalneho porušenia jeho základných práv v občianskoprávnom konaní iniciovanom žalobou o náhradu škody.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľa obsiahnutými v petite jeho sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. septembra 2008